

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 9C/191/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814205879
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Gešvantnerová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2016:3814205879.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudcom JUDr. Beatou Gešvantnerovou v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti odporcovi: N. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, IČO: 42 362 296, so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, zast. JUDr. Patrik Podhorský, advokát so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, o zaplatenie 2.283,07 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Navrhovateľ je **p o v i n ť** nahradiť právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka trovy konania 728,27 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom podaným proti odporkyni domáhal zaplatenia sumy 2.283,07 eur spolu s 8,5 % - ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 2283,07 eur od 12.8. 2013 do zaplatenia a náhrady trov konania, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh zdôvodnil tým, že odporkyňa uzatvorila s jeho právnym predchodcom, Slovenskou sporiteľňou, a.s., zmluvu č. 373749874 dňa 7.10.2009 (ďalej len „ÚZ“). Na základe ÚZ bol odporkyni poskytnutý úver v sume 1700 eur a odporkyňa sa zaviazala uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach. Túto povinnosť si však odporkyňa nesplnila a s úhradou dlžnej sumy sa dostala do omeškania. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6. 2013, uzatvorenej medzi navrhovateľom a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len „SLSP“), prešla pohľadávka voči odporkyni na navrhovateľa. Ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky dlžná suma predstavovala sumu 2390,07 eur a pozostávala z istiny vo výške 1853,45 eur, úroku celkom 509,71 eur, riadneho úroku vo výške 429,62 eur, úroku z omeškania v sume 25,29 eur, poplatkov 26,91 eur, príslušenstvo pohľadávky celkom 536,62 eur. Navrhovateľ si voči odporkyni uplatnil iba nárok na zaplatenie sumy 2283,07 eur, ktorá predstavuje neuhradené splátky úveru v počte 74, teda rozdiel medzi neuhradenými splátkami úveru a súčtom všetkých mesačných platieb započítaných na tieto splátky.

Súd v predmetnej veci pod č. k. 4Ro/91/2014 zo dňa 23.5. 2014 vydal platobný rozkaz, ktorý pre nemožnosť doručenia do vlastných rúk odporcu uznesením č. k. 4Ro 91/2014 zo dňa 19.11.2014 podľa § 173 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil.

V priebehu konania sa súdu podarilo zistiť miesto súčasného pobytu odporkyne.

V priebehu konania, podaním zo dňa 10.11. 2014, vstúpilo do konania podľa § 93 ods. 2 O.s.p. do konania Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, na ochranu

a podporu práv odporcu. Uznesením č. k. 9C/191/2014-81 súd pripustil vstup Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Krajský súd Trenčín na základe odvolania navrhovateľa uznesením 19Co 805/2015 z 8.12.2015 potvrdil toto uznesenie.

Vedľajší účastník v priebehu celého konania žiadal návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietnuť.

Dokazovaním vykonaným na pojednávaní vypočítaním právneho zástupcu navrhovateľa, vedľajšieho účastníka, oboznámením obsahu ÚZ, Všeobecných obchodných podmienok, Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 9.7. 2013, zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6. 2013, prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, pokusu o zmier zo dňa 13.2. 2014, Výzvy SLSP k úhrade zo dňa 15.2. 2011, písomného vyjadrenia vedľajšieho účastníka zo dňa 27.4.2015, 16.6.2015, písomného vyjadrenia navrhovateľa zo dňa 2.7. 2015, , platobnej histórie k úverovému účtu, ako aj oboznámením obsahu ostatného spisového materiálu, mal súd zistený tento skutkový a právny stav:

Odporkyňa uzatvorila dňa 7.10. 2009 s právnym predchodcom navrhovateľa - SLSP, ÚZ, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver v sume 1700 eur. V zmluve si dohodli fixnú úrokovú sadzbu 16,60 % ročne. Odporca sa zaviazal úver splácať v mesačných splátkach od prvého čerpania úveru do 31.10.2009 po 21,59 eur splatných k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, od 1.11.2009 vo výške 30,93 eur mesačne k 1.dňu v kalendárnom mesiaci. Splatnosť 1. splátky bola dohodnutá na deň 1.11. 2009, počet splátok 120, konečná splatnosť úveru bola určená dňom 1.10.2019. Ročná percentuálna miera nákladov bola stranami úverovej zmluvy dohodnutá na 21,7 % a priemerná hodnota RPMN na 17,46 %.

Z návrhu navrhovateľa, z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, z platobnej histórie k úverovému účtu vyplýva, že odporkyňa čerpala peňažné prostriedky od právneho predchodcu navrhovateľa v celkovej výške 1636,96 eur (čerpanie peňažných prostriedkov je v platobnej histórii označené ako „Bezhot. čerpanie úveru“).

Z navrhovateľom predložených písomností mal súd teda preukázané, že odporkyňa neuhrádzala splátky riadne a včas a s ich plnením sa dostala do omeškania.

Dňa 27.6. 2013 došlo medzi SLSP a navrhovateľom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok. Z prílohy č. 1 k tejto zmluve vyplýva, že na navrhovateľa prešla aj pohľadávka voči odporcovi. Podľa údajov uvedených v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že pohľadávku tvorila suma vo výške 2390,07 eur. Táto suma pozostávala z istiny po splatnosti vo výške 1853,45 eur, príslušenstva 536,62 eur. V prílohe je uvedený dátum poslednej úhrady odporkyňou vo výške 50 eur dňa 12.9. 2012 a počet dní omeškania 510.

Listom zo dňa 9.7. 2013 oznámil právny predchodca navrhovateľa odporkyni postúpenie pohľadávky na navrhovateľa.

Následne listom zo dňa 13.2.2014 navrhovateľ odporkyni zaslal pokus o zmier, v ktorom ju vyzval na zaplatenie sumy 2488,98 eur najneskôr do 28.2. 2014, ktorá suma mala pozostávať z neuhradeného úveru 2283,07 eur, zmluvného zákonného úroku 98,91eur, úroku z omeškania 25,29 eur, zmluvného úroku 54,8 eur a z nákladov klienta 26,91 eur.

Z oznámenia SLSP zo dňa 11.6. 2015 mal súd zistené, že SLSP odporkyni oznámila, že splácanie predmetnej pohľadávky je v omeškaní ku dňu 31.1. 2011 vo výške 73,85 eur s príslušenstvom. Súčasne odporcu vyzvala na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 10 dní od doručenia tejto výzvy s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy v tejto lehote SLSP pristúpi k zvereniu vymáhania predmetnej pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe.

Navrhovateľ si v konaní voči odporcovi uplatnil nárok na neuhradené splátky, za obdobie od 1.9.2013 do 1.10.2019, ktoré sa stali splatnými po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru 11.8.2013 (t.j. splátky, ktoré ku dňu podania návrhu neboli podľa jeho názoru premlčané) v sume celkom 2283,07 eur spolu s 8,5 % - ným ročným úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Navrhovateľ v návrhu uvádza, že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená dňa 11.8. 2013.

V písomnom podaní zo dňa 27.4.2015 doručeného súdu 29.4.2015 právny zástupca vedľajšieho účastníka, citujúc ust. § 52 ods. 1 až 4 a § 54 ods. 2 OZ, § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 2 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch tvrdil, že UZ je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou a preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Tento výklad je v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Neplatné je preto i prípadné dojednanie o režime Obchodného zákonníka. Zo žiadneho predloženého dôkazu nevyplýva, kedy a ako odporca účet reálne vyčerpal (keďže k čerpaniu nedošlo podpisom zmluvy, ale malo k nemu dôjsť bezhotovostne), ktoré splátky a kedy odporca splatil a v akej výške (v dôsledku čoho nebolo možné posúdiť, či sa dostal do omeškania a kedy). Taktiež nebolo dokázané, kedy a ako právny predchodca navrhovateľa (banka) vyzval odporcu na zaplatenie zvyšného dlhu kvôli omeškaniu so splátkami ani splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Navrhovateľ svoje nároky voči odporcovi odvodzuje zo zmluvy, ktorú odporkyňa uzatvorila so SLSP, teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie. Tieto nároky mal navrhovateľ získať postúpením. Preto je potrebné sa v prvom rade zaoberať otázkou, či zistený skutkový stav opodstatňuje záver, že postúpenie je (aspoň voči dlžníkovi) platné a účinné. V zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne zakázané, neprípustné), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splátkami svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Navrhovateľ nepreukázal, že pohľadávka voči odporcovi v čase jej postúpenia bola na postúpenie spôsobilá, v dôsledku čoho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné a že navrhovateľ je oprávnený pohľadávku voči odporcovi uplatňovať na súde. Ak by však aj navrhovateľ preukázal dodržanie podmienok postúpenia pohľadávky z banky na nebanku, na navrhovateľa v tom prípade bola postúpená výhradne splatná časť úveru - pohľadávky (a nie nesplatná časť úveru). Je potrebné poukázať aj na to, že ak by navrhovateľ doložil výzvu banky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách zo systému, bude potrebné preukázať, že túto výzvu aj skutočne banka zaslala odporcovi. Právny predchodca navrhovateľa môže vygenerovať zo systému výzvu, ktorú doloží v konaní. V tejto súvislosti je potrebné zaoberať sa aj tým, kedy bola výzva odporcovi doručená, a to za účelom vyhodnotenia dodržania 90 dňovej lehoty po splatnosti záväzkov odporcu, ako podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Vyhlásiť predčasnú mimoriadnu splatnosť celého bankového úveru môže len banka. Toto oprávnenie navrhovateľ nemá, pretože nemá bankovú licenciu. Preto aj nárok uplatnený navrhovateľom, ktorý opiera o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je „nárokom“, ktorý nemá oporu v zákone a preto súd nemôže takémuto právu poskytnúť ochranu. Tento záver podporuje dokonca aj čl. 7 bod 7.6.1 VOP: „ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta, ...banka je oprávnená a/ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru...“. Zmluvné strany si dohodli v texte VOP, že iba banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. V definícii pojmov je uvedený aj pojem Banka, pričom bankou je spoločnosť SLSP,....držiteľ bankovej licencie. Aj z týchto ustanovení VOP je zrejmé, že úver zosplatiť môže len banka resp. držiteľ bankovej licencie. Zároveň vzniká otázka, či dohodou zmluvných strán nebolo dohodnuté, že úver zosplatiť môže výhradne SLSP a nikto iný, ani iná banka, ktorá je držiteľom bankovej licencie. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Vyššie uvedené ust. zákona modifikuje ust. § 565 OZ vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám. Ak sa v spotrebiteľskej zmluve dohodla strata výhody splátok (bod 7.6.1 VOP), má veriteľ právo od dlžníka žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Ak chce toto právo uplatniť, môže tak urobiť, len ak od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej 3-mesačná lehota. Až po jej uplynutí nastane strata výhody splátok upravená v § 565 OZ (ak je súčasne splnená podmienka o upozornení dlžníka, že veriteľ požaduje zaplatenie celej pohľadávky). Uplynutie 3-mesačnej lehoty od splatnosti nezaplatenej splátky nepostačuje na splatnosť celého peňažného dlhu. Zákon navyše vyžaduje, aby veriteľ upozornil dlžníka, že si uplatňuje právo na zaplatenie celého dlhu (strata výhody splátok). Veriteľ musí vopred notifikovať uplatnenie svojho práva aspoň v 15-dňovej lehote. Po jej uplynutí sa právo na zaplatenie celej zvyšnej

pohľadávky stáva účinným. Obsahom upozornenia dlžníka je, že veriteľ si uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky. V danom prípade má za to, že navrhovateľ, resp. SLSP zosplatnil úver v rozpore s vyššie uvedeným ustanovením. Takýto postup potom odporuje zákonu (§ 53 ods. 9 OZ) a preto je neplatný (§ 39 OZ). Žaloba by bola v časti zosplatnených splátok podaná predčasne. Poukázal i na rozpor bodu 7.6.1 VOP a § 53 ods.9 OZ, VOP sú v tejto časti neplatné pre rozpor so zákonom.

V písomnom podaní zo dňa 15.2.2016 právny zástupca vedľajšieho účastníka uviedol, že odsek 8 § 92 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách charakterizujú nasledovné aspekty: 1. postupiteľnosť bankovej pohľadávky, 2. predchádzajúca písomná výzva klientovi, 3. omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní, 4. postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní, 5. postupiteľnosť aj tretej osobe, 6. nevyžaduje sa súhlas klienta. Z prvej vety ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách jednoznačne vyplýva, že banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto (rozumej záväzku v omeškaní) peňažnému záväzku. Banka tak môže postúpiť iba nesplácanú časť peňažného záväzku (spolu s príslušenstvom) a celý záväzok až po jeho predchádzajúcom zosplatnení (okrem iného za predpokladu dodržania postupu podľa § 53 ods. 9 OZ). Navrhovateľ nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou v konaní, Zmluva o postúpení pohľadávok je neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ, pretože na navrhovateľa nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorej splatnosť ešte nastala. Navyše postupca v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej výzve dlžníka, čo preukázané nebolo, preto tiež ide o neplatné postúpenie pohľadávky. Navrhovateľ výzvu adresovanú postupcom ako nevyhnutný predpoklad postúpenia pohľadávky nepreukázal a preto žalobou uplatnenú pohľadávku nenadobudol, a nie je teda na jej uplatňovanie v súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Hlavným účelom § 92 cit. zákona aj podľa dôvodovej správy k § 92 zákona o bankách bolo nielen prelomenie bankového tajomstva, ale aj úprava možnosti použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Na tomto mieste však zákon navyše stanovil podmienky, za ktorých je možné postúpiť bankovú pohľadávku, a jednou z tých je zaslanie písomnej výzvy klientovi. Výzva podľa § 92 ods. 8 cit. zákona je svojou povahou jednostranný adresovaný právny úkon, s ktorým sú spojené určité právne následky predvídané v § 92 zákona o bankách. Ak teda zákon vyžaduje urobenie určitého úkonu (výzva klientovi) v písomnej forme, a táto forma dodržaná nebola (resp. ju žalobca nepreukázal), možno dôjsť len k jednému záveru, a to neplatnosti takéhoto úkonu. Ide o adresovaný právny úkon a preto je potrebné preukázať doručenie druhej strane, aby o ňom mala vedomosť. Nedodržanie písomnej výzvy preukázateľne zaslanej druhej strane má za následok neplatnosť tohto úkonu. Potom neplatnosť tohto úkonu má za následok neplatnosť ďalšieho nadväzujúceho úkonu, ktorým je zmluva o postúpení pohľadávok. Súčasne, ak navrhovateľ nepreukáže zaslanie výzvy odporcovi, je zmluva o postúpení pohľadávky neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Nepredložením dôkazu o odoslaní výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Základnou podmienkou konania je aktívna legitimácia navrhovateľa, ktorý však nepreukázal platné postúpenie pohľadávky. Ak by aj navrhovateľ doložil výzvu zo systému, musí preukázať, že túto výzvu aj skutočne banka zaslala žalovanému. Existuje dôvodná obava, že právny predchodca navrhovateľa vygeneroval zo systému výzvu, ktorú doložil v konaní. V tejto súvislosti je potrebné zaoberať sa aj tým, kedy bola výzva odporcovi doručená, a to za účelom vyhodnotenia dodržania 90 dňovej lehoty po splatnosti záväzkov odporcu, ako podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Mal za to, že ak by aj navrhovateľ dodržal podmienky postúpenia pohľadávky (teda preukázal doručenie výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách), nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá nie je splatná. Z ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. vyplýva, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok, vrátane jeho príslušenstva, pričom argumentuje gramatickým výkladom prvej a druhej vety ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tento záver je nesprávny. Z prvej vety ust. § 92 ods. 8 cit. zákona jednoznačne vyplýva, že banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto (rozumej záväzku v omeškaní) peňažnému záväzku. Banka tak môže postúpiť iba nesplácanú časť peňažného záväzku a celý záväzok až po jeho predchádzajúcom zosplatnení (o. i. za predpokladu dodržania postupu podľa § 53 ods. 9 OZ). Navrhovateľ navyše nepreukázal, že jeho právny predchodca mal oprávnenie postúpiť pohľadávku, a to s poukazom na druhú vetu § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorej ak klient banke uhradil omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, nemôže banka pohľadávku postúpiť. V opačnom prípade by išlo o postúpenie, ktoré je v rozpore so zákonom (§ 39 OZ). Záver o tom, že banka môže na navrhovateľa postúpiť iba splatné pohľadávky (teda nie nezosplatnenú časť úveru), vyplýva priamo z Dôvodovej správy k zákonu o bankách. Banka má právo

postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je však nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k vyhláseniu predčasnej mimoriadnej splatnosti celého úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je však výlučným oprávnením banky, pričom toto oprávnenie môže banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky. Toto oprávnenie navrhovateľ nemá, pretože nemá bankovú licenciu. Preto aj nárok uplatnený navrhovateľom, ktorý opiera o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, je „nárokom“, ktorý nemá oporu v zákone a preto súd nemôže takémuto právu poskytnúť ochranu. Právny predchodca navrhovateľa v rozpore so zákonom postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania na navrhovateľa. Keďže neboli dodržané všetky podmienky postúpenia pohľadávky, navrhovateľ nie je oprávnený z hmotného práva uplatňovať voči odporcovi žiadne nároky.

Navrhovateľ na pojednávaní pred súdom potvrdil, že trvá na podanom návrhu v celom rozsahu. Pôvodný veriteľ poskytol odporcovi pôžičku na základe zmluvy zo dňa 7.10.2009, pričom táto zmluva spája všetky náležitosti, nielen Obchodného zákonníka, ale aj zákona o spotrebiteľských úveroch. Z jeho strany došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Výzva zo dňa 15.2.2011, ktorú predložili do spisu a ktorá bola právnym predchodcom navrhovateľa adresovaná odporcovi, bola doručovaná formou obyčajnej zásielky, a navrhovateľ nedisponuje k tejto výzve žiadnym dokladom o tom, že táto výzva bola odporcovi doručovaná, resp. doručená. Postúpeniu pohľadávky nebráni, pokiaľ nebola pred postúpením zosplatená, čo potvrdzuje aj Národná banka Slovenska vo svojom vyjadrení zo dňa 20.4.2014, podľa ktorého úver v splatných splátkach má právo banka postúpiť celý a teda aj nesplatenú časť úveru za podmienky, že klient nesplnil riadne a čas, čo i len jednu splatnú splátku a je v omeškaní, ktoré trvá dlhšie ako 90 dní, pričom na toto zaplatenie bol písomne vyzvaný. Účelom uvedeného ustanovenia nie je obmedziť možnosť postúpenia pohľadávky, napriek tomu však podmienky pre postúpenie pohľadávky boli splnené, výzva bola odporkyni zaslaná. V prílohe v zmluve o postúpení pohľadávky je uvedená položka - istina po splatnosti vo výške 1853,45 eur, z čoho vyplýva, že v dobe postúpenia bola pohľadávka už zosplatená. Pokiaľ pripustíme teda, že k zosplateniu úveru došlo pôvodným veriteľom, nárok navrhovateľa je naďalej dôvodný, jedinou zmenou je dátum, od ktorého si uplatňuje navrhovateľ úrok z omeškania.

Právny zástupca navrhovateľa trval na podanom návrhu v celom rozsahu.

Podľa § 52 ods. 1 OZ (platného a účinného ku dňu uzavretia UZ), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa pričí dobrým mravom.

V zmysle § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (platného a účinného v čase uzavretia Zmluvy o splátkovom úvere), spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom .

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z., pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a/ poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b/ dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

V zmysle § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

Súd s poukazom na vyššie citované ustanovenia právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou označenou ako "Zmluva o splátkovom úvere", i keď ide o zmluvu uzavretú podľa ustanovení Obchodného zákonníka, považoval za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 OZ. Súd vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z.z. účinnú v čase uzavretia UZ uvádza, že predmetnú UZ uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k OZ lex specialis (uvedený záver podporujú aj odkazy k textu zákona, aj keď nie presne v naznačených súvislostiach). Uvedené znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia OZ, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti OZ. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až 60 OZ je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do OZ aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch.

Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný v celom rozsahu.

Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii platného a účinného v čase uzavretia UZ, t.j. ku dňu 24.4. 2009, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Súd mal preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa - SLSP, a.s. a odporkyňou vznikol spotrebiteľský vzťah uzavretím ÚZ. Na predmetný vzťah sa použijú ust. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ust. zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže išlo o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré sa odporca ako spotrebiteľ zaviazal veriteľovi vrátiť. Súd považuje UZ za typovú, vyhotovenú pre širší okruh spotrebiteľov. Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol odporcovi poskytnutý úver, ktorý sa zaviazal v pravidelných mesačných splátkach splácať.

Súd mal v konaní takisto preukázané, že medzi navrhovateľom a SLSP, bola dňa 27.6. 2013 uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej mala byť na navrhovateľa postúpená aj pohľadávka uplatnená v tomto konaní, čo vyplýva z Prílohy Č. 1 k Zmluve o po postúpení pohľadávok, pričom postúpenie pohľadávky z UZ právny predchodca navrhovateľa odporcom oznámil. Odporca v konaní namietal, že došlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona Č. 483/2001 Z.z. o bankách, z dôvodu ktorého je potrebné posudzovať samotné postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na navrhovateľa ako neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Navrhovateľ s týmito tvrdeniami nesúhlasil a postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu navrhovateľa na navrhovateľa považoval za platné.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné v konaní predovšetkým posúdiť, či navrhovateľ je v predmetnom konaní aktívne legitimovaným subjektom.

Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Podľa § 92 ods. 8 zákona Č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len "zákon o bankách") účinného v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

V súlade s vykonaným dokazovaním a v zmysle citovaných ustanovení zákonov, súd v konaní nemal preukázané, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní, ku ktorému malo dôjsť na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 27.6. 2013 medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom, SLSP.

Súd sa stotožnil s písomným vyjadrením právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcu, v ktorý namietal aktívnu legitímáciu navrhovateľa, pretože argumentácia právneho zástupcu vedľajšieho účastníka bola podľa právneho názoru súdu v súlade s vyvíjajúcou sa judikatúrou v obdobných právnych veciach.

Aby pohľadávka podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách mohla byť postúpená z banky na nebankový subjekt, je potrebné, aby bol klient banky s plnením svojho záväzku v omeškaní aspoň 90 dní, a aby banka na splnenie záväzku klienta písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postúpiteľná, a teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, v priamom rozpore so zákonom. Postúpenie pohľadávky je v takomto prípade neplatné, a to nielen medzi stranami Zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj voči odporcovi.

Vo všeobecnosti vecnou legitímáciou treba rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o dvojstranné právne vzťahy, v ktorých účastníci konania stoja svojimi návrhmi proti sebe, môžeme hovoriť buď o vecnej legitímácii aktívnej (na strane žalobcu), alebo o vecnej legitímácii pasívnej (na strane žalovaného). Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá, alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

Navrhovateľ svoje nároky voči odporcovi odvodzuje z úverovej zmluvy, ktorú odporca uzavrel so SLSP, a.s., teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie, čo je skutočnosť všeobecne známa. Tieto nároky mal žalobca získať postúpením.

Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

Vyššie citované ustanovenie zákona zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Podľa názoru súdu pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 OZ bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka.

Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluk, ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenie určitých vyššie uvedených podmienok, ktorých splnenie však súd v danom konaní preukázané nemal. Postúpenie pohľadávky v danom prípade tak bolo v priamom rozpore s ustanovením § 525 ods. 1 OZ. Účelom uvedeného ustanovenia je totiž okrem iného aj ochrana dlžníka pred tým, aby jeho dlh v prípadoch uvedených v cit. ustanovení zákona prešiel na inú osobu z pôvodného veriteľa, voči ktorému pôvodne vznikol. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 OZ účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 OZ, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 OZ, nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.

Z uvedeného teda vyplýva absolútna neplatnosť postúpenia, pričom postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, je povinný v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, pričom musí preukázať, že klient si výzvu aj prevzal, a zároveň že klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením, svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Navrhovateľ v konaní nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali splnenie vyššie uvedených podmienok, ktoré vyžaduje zákon o bankách v súvislosti s postúpením pohľadávok, pričom zákon vyžaduje na ich splnenie písomnú formu.

Pre úplnosť súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že počas trvania úveru bankou predchodcom navrhovateľa je držiteľ bankového povolenia, a teda vzťahuje sa, tak, ako už bolo vyššie uvedené, na ňu zákon o bankách, ktorý je lex specialis vo vzťahu k OZ. Ako už bolo vyššie uvedené, pre platné postúpenie pohľadávky zo strany banky, ako postupcu musia byť splnené okrem všeobecných podmienok ust. § 524 OZ aj podmienky uvedené práve v citovanom ust. § 92 ods. 8 zákon o bankách. Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že predmetom postúpenia z banky na „nebankovku“ môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku s tým, že je v omeškaní nepretržite 90 dní. Pokiaľ by došlo k výkladu, že banka je oprávnená postúpiť celý úver po uplynutí 90 dní omeškania dlžníka, musel by súd dospieť k záveru, že banka môže postúpiť úverové vzťahy bežne uzatvárané na akýkoľvek subjekt, teda aj na nebankovku, čo je v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by to k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, ktorý vstúpil do zmluvného vzťahu s bankou, ktorej činnosť podlieha dozoru NBS a stal by sa dlžníkom nebanky.

Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k ust. § 92 ods. 7 zákona o bankách (teraz § 92 ods. 8) uvádza, že uvedené ustanovenie upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Pokiaľ teda SLSP postúpila zmluvou zo dňa 27.6.2013 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu navrhovateľovi, postupovala v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že jeho právny predchodca si pred postúpením splatnej pohľadávky splnil aj svoju ďalšiu povinnosť vyplývajúcu z vyššie uvedeného ustanovenia zákona a síce, že písomne vyzval, resp. vyzýval odporcu na úhradu peňažného záväzku s tým, že je v omeškaní nepretržite 90 dní.

Na základe vyššie uvedeného súd návrh v celom rozsahu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). V konaní si náhradu trov konania uplatnil navrhovateľ i vedľajší účastník na strane odporcu.

Navrhovateľ bol v konaní v celom rozsahu neúspešný a preto mu náhrada trov konania neprináleží.

Vedľajší účastník na strane odporcu bol v konaní v celom rozsahu úspešný a preto mu súd priznal plnú náhradu trov, ktoré účelne vynaložil na uplatnenie svojho práva na súde. Trovy vedľajšieho účastníka pozostávali z trov právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 15 a § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. Trovy vedľajšieho účastníka pozostávali z piatich úkonov právnej služby po 91,29 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, 2x písomné podanie vo veci samej a vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa a účasť na pojednávaní dňa 23.2.2016), režijného paušálu 3 x 8,39 eur, 2 x 8,58 eur náhrady za stratu času za účasť na pojednávaní dňa 23.2.2016 143 eur (10 polhodín x 14,3 eur) a z cestovných náhrad spolu 86,49 eur za účasť na pojednávaní dňa 23.2.2016, z toho 66,98 eur základné náhrady za prejazdené kilometre a amortizácia vozidla podľa počtu kilometrov a 19,51 eur náhrady za spotrebované pohonné hmoty (cesta osobným motorovým vozidlom BMW 3 ev. č. PD276 ET so spotrebou 5,6 litrov PHM na 100 km, pri cene PHM 0,952 eur za liter a pri počte prejazdených kilometroch 366. Spolu vznikli v konaní vedľajšiemu účastníkovi trovy vo výške 728,27 eur.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 728,27 eur vedľajšiemu účastníkovi, k rukám jeho právneho zástupcu, rozhodol súd podľa § 149 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresnom súde Prievidza do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.